

“แผนการสอนสะท้อนการเรียนรู้”

“คำถามชวนใคร่ครวญตัวเอง” เมื่อคำถามนี้เกิดขึ้นกับฉันในวงประชุม KM และก็เป็นจุดเริ่มต้นของการเขียน KM ของฉัน หากจะให้ทบทวนถึงบทบาทการสอนของตนเอง โดยที่ไม่มีการตั้งคำถามไว้ให้ก็คงจะไม่ได้ เพราะตัวฉันเองก็คงเริ่มเขียนไม่ถูกอย่างแน่นอน ฉันรู้สึกดีมากเมื่อมีคำถามไว้ให้สำหรับคิดใคร่ครวญตนเอง และได้เลือกคำถามที่เหมาะสมกับตนเองมากที่สุด อีกทั้งได้ทบทวนและตอบคำถามจากหนังสือ “วิจัยชั้นเรียนเปลี่ยนครู” สิ่งที่ได้ฉันได้อ่านคำถามทำให้เกิดความเข้าใจว่า “การที่ได้อ่านและตอบคำถามจากในหนังสือจะทำให้วิจัยชั้นเรียนในครั้งนี้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและนักเรียนอย่างแน่นอน” แต่ก่อนที่จะทำวิจัยในชั้นเรียนของวิชาเสนาภาษาครั้งนี้ จะดำเนินต่อไปไม่ได้เลย ถ้าหากไม่มีจุดเริ่มต้น

ที่มาของการทำวิจัยครั้งนี้เริ่มมาจาก **แรงบันดาลใจในการทำAAR ของนักเรียน** ทุกชั้นตั้งแต่ภาคเรียนต้นทะจนถึงวิมิงสา คำถามที่เป็นจุดเริ่มต้นของงานวิจัยชั้นเรียนเสนาภาษาชั้น ๕ ก็คือ **“ทำอะไรฉันจึงจะเป็นครูที่ดีกว่านี้”** เมื่อฉันเจอคำถามแรกถึงกับอึ้งไปสักพักหนึ่ง แต่ก็เลือกที่จะตอบคำถามนี้ และเป็นคำตอบที่ตอบยากที่สุด พอได้มาย้อนนึกและสำรวจตนเองแล้วก็รู้สึกได้ว่า **“ฉันไม่ได้เป็นครูที่ดีได้เท่าที่ควร”** คำสะท้อนนี้ทำให้ฉันต้องย้อนไปคิดทุกวันหลังจากจบการสอนของแต่ละวัน ฉันพยายามที่จะไม่ลืม ย้อนมองสะท้อนภาพ ขณะที่ฉันกำลังสอน ท่าทาง ท่าที การกระทำ นึกถึงใบหน้า คำพูดต่างๆ ณ ขณะที่สอนว่า จากนั้นก็ตั้งคำถามกับตนเองว่า “เรามีทำที่อย่างไร? ในระหว่างที่สอน หน้าบึ้งมัย? มีน้ำเสียงที่ดุไปหรือเปล่า?” เวลาที่มีนักเรียนเข้ามาหาหรือเวลาที่พูดคุยกับนักเรียน ฉันมีลักษณะท่าทางอย่างไรบ้าง? ภาพเหตุการณ์เหล่านี้มักจะปรากฏขึ้นในสมองของฉันหลังจากการสอนทุกครั้งและฉันพยายามจะย้อน คิด มองสะท้อนตนเองทุกครั้งหลังจากที่ฉันสอนจบ เมื่อได้อ่านคำถามนี้ **“ทำอะไรฉันจึงจะเป็นครูที่ดีกว่านี้”** ทำให้ฉันนึกถึงภาพตนเองที่อยู่ในชั้นเรียนอยู่เสมอ หลังจากที่ได้อ่านคำถามนี้ถึงตัวตัวเอง สิ่งถัดมาที่ฉันนึกถึงเมื่อมองย้อนไปถึงคำถามที่ว่า **“ทำไมเราจึงทำอย่างปฏิบัติอยู่”** เมื่อได้อ่านคำถามนี้ ฉันยังคงรู้สึกงงๆกับคำถามที่เกิดขึ้น และก็ตั้งถามตนเองในใจอีกครั้งว่า

“ทำไมเราจึงทำอย่างปฏิบัติอยู่” คำถามนี้ทำให้ฉันนึกถึงการสอนที่ยังคงเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยนแปลงใดๆเลย ปีแล้ว ปีเล่า แต่หากย้อนมองการสอนในที่มิวิชาเสนาภาษา ก็ยังคงมีบางจุดที่ยังคง

ทำแผนที่ซ้ำซาก จำเจ (ในความรู้สึกของฉัน) แต่พอเมื่อมาถึงปีการศึกษา ๒๕๖๑ นี้ ได้มีการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ จากความซ้ำซากเปลี่ยนเป็นไม่ซ้ำซากก็คือ การที่นำคนนอก คนนอกในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าคนข้างนอกโรงเรียน แต่กลับกลายเป็นบุคคลที่คุ้นเคยกับการได้เข้าสังเกตการณ์พฤติกรรมของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ ในช่วงโมงเรียนวิชาสนทนาของแต่ละชั้น นั่นก็คือกลุ่มครูแนะแนว กลุ่มครูแนะแนวได้เข้ามามีส่วนร่วมช่วยสะท้อนการเรียนรู้ทั้งของนักเรียนและครูผู้สอน ยังคงเป็นกลุ่มบุคคลที่เป็นผู้สะท้อนการสอนในวิชาสนทนาได้เป็นอย่างดีเลยทีเดียว ฉันได้กลุ่มครูแนะแนวมาช่วยสะท้อนการสอนของครูที่มสนทนา และยังช่วยระดมความคิดการปรับเปลี่ยนสิ่งต่างๆที่จะเกิดผลดีกับนักเรียนของเรา รวมทั้งแผนการสอนในปีการศึกษานี้ พวกเราทำการถกเถียง เสนอไอเดียใหม่ๆ เพิ่มความท้าทายกับการสอนรูปแบบใหม่ เป็นสิ่งที่ฉันและครูผู้วิชาต้องกล้าที่จะเผชิญกับแผนใหม่ที่จะเกิดขึ้น ในปีการศึกษานี้ ทำให้แผนการสอนครั้งนี้มีแผนการสอนที่ไม่ซ้ำซากเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้จึงเป็นตัวแปรหลักที่ทำให้เกิดการที่ “จะเรียนรู้เพื่อทำให้ดีขึ้นกว่าเดิมได้อย่างไร” คำถามนี้ฉันคิดว่าคงเป็นคำถามที่มีความสอดคล้องกับคำถามด้านบน “จะเรียนรู้เพื่อทำให้ดีขึ้นกว่าเดิมได้อย่างไร” ฉันรู้สึกว่าการสอนในแต่ละครั้งของฉันเป็นการเรียนรู้มากกว่าการสอน

จากการบันทึกใคร่ครวญตนเองรวมทั้งทำความเข้าใจกับคำถามต่างๆ ส่งผลให้ฉันต้องปรับเปลี่ยนตนเองในครั้งนี้ไม่ใช่แค่ตัวเองเท่านั้น แต่รวมถึงการปรับรูปแบบของแผนการสอนและการเปลี่ยนในครั้งนี้ทำให้ฉันรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ได้พัฒนาตนเอง โดยเริ่มจากปรับในกระบวนการขั้นตอนต่าง ๆ เช่น ปรับขั้นตอน OLE ทำLS การประเมินเจตคติจากนักเรียน กระบวนการเหล่านี้เป็นที่มาของการทำวิจัยชั้นเรียนหน่วยวิชาสนทนา ระดับชั้น ๕ ในครั้งนี้

จุดเริ่มต้นของการทำวิจัยชั้นเรียนหน่วยวิชาสนทนาของฉันเริ่มจาก การได้พูดคุยกับครูวิชาและทีมแนะแนวถึงแผนการสอนของในภาคเรียนวิม้งสารายละเอียดขั้นตอนการสอนตั้งแต่ขั้นนำ ขั้นคลี่คลายขั้นก่อเกิดโจทย์ ขั้นสร้างสรรค์ ขั้นปฏิสัมพันธ์ ขั้นสรุป

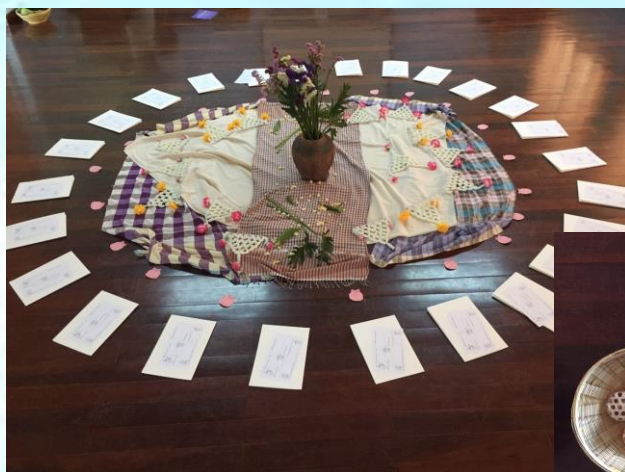
หลังจากที่ทีมพวกเราได้ทำการทบทวนกระบวนการเรียนรู้ต่างๆ ตั้งแต่ อ่านบันทึก LS และใคร่ครวญตนเองถึงการกระทำต่างๆ เช่น ทำที่การสอน ขึ้นตอนกระบวนการ การพูดคุยข้อดี ข้อเสียจัดบรรยากาศของห้องเรียนเพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียนในปีการศึกษา ๒๕๖๐ ได้ข้อสรุปว่า

ในความรู้สึกของฉันการที่นักเรียนจะเรียนแผนภาษานั้นสิ่งที่สำคัญที่สุด ก็คือ การจัดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน แต่หากจะใช้พื้นที่ภายในห้องที่นักเรียนใช้เรียนปกติ ซึ่งมีโต๊ะ เก้าอี้มากมาย ฉันรู้สึกว่ามันเป็นก็เป็นอุปสรรคและปัญหาของการจัดบรรยากาศภายในห้องเรียน ถ้าจะฉันมานั่งจัดบรรยากาศทุกๆคาบเรียนก็คงไม่สามารถที่จะเป็นไปได้ เพราะเวลาคงจะหมดก่อนที่นักเรียนจะได้เรียน

โจทย์นี้เป็นโจทย์แรกของการที่ฉันอยากพัฒนาให้นักเรียนได้สัมผัสถึงสุนทรียต่างๆของตัวหน่วยวิชาแผนภาษาอย่างแท้จริง ฉันจึงทำการระดมความคิดร่วมกับทีม สิ่งแรกเลย คือ

การปรับเปลี่ยนสถานที่เพื่อก่อเกิดการเรียนรู้ที่ดีกว่าเดิม ทีมแผนภาษาและทีมแนะแนวในปีการศึกษานี้ ได้มีการเริ่มจัดทำโครงสร้างหลักสูตรแผนภาษา ทำให้ฉันได้ตระหนักถึงและคิดเชื่อมโยงไปยังโครงสร้างที่ทีมร่วมกันจัดทำขึ้นมา โดยการ นำ ๑๒ senses เข้ามาประกอบในหลักสูตรหน่วยวิชาแผนภาษา ฉันคิดว่าเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับนักเรียนของฉัน

เริ่มจากการเปลี่ยนบรรยากาศ สื่อที่ใช้ในการเรียนรู้โดยในภาควิมังสา นักเรียนชั้น ๕ ได้เรียนรู้เกี่ยวกับ “เครื่องแขวนแบบไทย” ในสัปดาห์แรกของภาคเรียน วิมังสา ทีมของฉันได้มีการพูดคุยถึงสิ่งที่นักเรียนจะได้สัมผัสต่างๆ เช่น การได้ดมกลิ่นซึ่งในวัยนี้มีความสำคัญต่อการรับรู้กลิ่นได้เป็นอย่างดี การได้สัมผัสดอกมะลิ ดอกจำปี ได้ฟังเพลงบรรเลงขณะที่สร้างสรรค์ชิ้นงาน ฉันจึงเลือกใช้ห้องที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ คือ ห้องริมตะวัน

การจัดบรรยากาศห้องในแต่ละสัปดาห์ก็จะถูกปรับเปลี่ยนไปตามแผนการสอน

หลังจากที่ทีมแกนภาษาจัด ปรับสภาพแวดล้อม สื่อการเรียนรู้ ถัดมาก็คือ การปรับแผนการสอน ตั้งแต่ ชั้นนำ ชั้นคลี่คลายขยายผล ชั้นก่อเกิดเจตย์ ชั้นสร้างสรรค์ผลงาน ชั้นปฏิสัมพันธ์ ชั้นสรุป

แผนการสอนในภาคเรียนนี้ฉันมีเป้าหมายร่วมกับทีมว่า “พวกเราอยากให้ได้สัมผัสความเป็นสุนทรีย์ของเครื่องแขวนแบบไทยให้มากที่สุด” พวกเราจึงจัดปรับแผนให้มีความเหมาะสมกับบรรยากาศ

และสื่อที่นักเรียนใช้ในการเรียนรู้ รวมถึงการปรับท่าทีของครูผู้สอนจากที่พูดเยาะลดบทบาทลง ใช้บรรยากาศเป็นตัวนำพานักเรียนไปสัมผัสสิ่งต่างๆ แทนครูผู้สอน

ขั้นตอนในแผนการสอนที่ฉันคิดว่าสำคัญที่สุดสำหรับหน่วยวิชาแสนภาษา คือ ขั้นนำและขั้นคลี่คลายขยายผล ฉันใช้วิธีการปิดตาเข้าห้อง แต่ก่อนที่นักเรียนจะเข้าห้อง ฉันจะพูดคุยถึงข้อตกลงถึงการกำกับตนเอง และให้นักเรียนร่วมกันคิดถึงบรรยากาศในรูปแบบนี้ว่าจะต้องปฏิบัติตนอย่างไร

เมื่อเข้าสู่ห้องเรียน บรรยากาศภายในจะมีการเปิดเพลงไทยบรรเลงคลอเบาๆ ครูบรรยายพรรณนาโวหารและมีการใช้กลิ่นของอโรมาจากดอกไม้เพื่อให้นักเรียนได้รู้สึกผ่อนคลายมากที่สุด ฉันใช้การตีระฆังเป็นตัวกำหนดแทนเสียงครูเอง ทำให้ตัวฉันเองลดการใช้เสียงไปโดยปริยาย

ท่าทีของนักเรียนส่วนใหญ่ มีอาการตื่นเต้น กับกิจกรรมที่ฉันจัดขึ้นใบหน้าของนักเรียนเต็มไปด้วยรอยยิ้มและความฉงน สงสัยในสิ่งที่ครูให้ทำ จากนั้นฉันให้นักเรียนเขียนความรู้สึกที่ได้สัมผัส

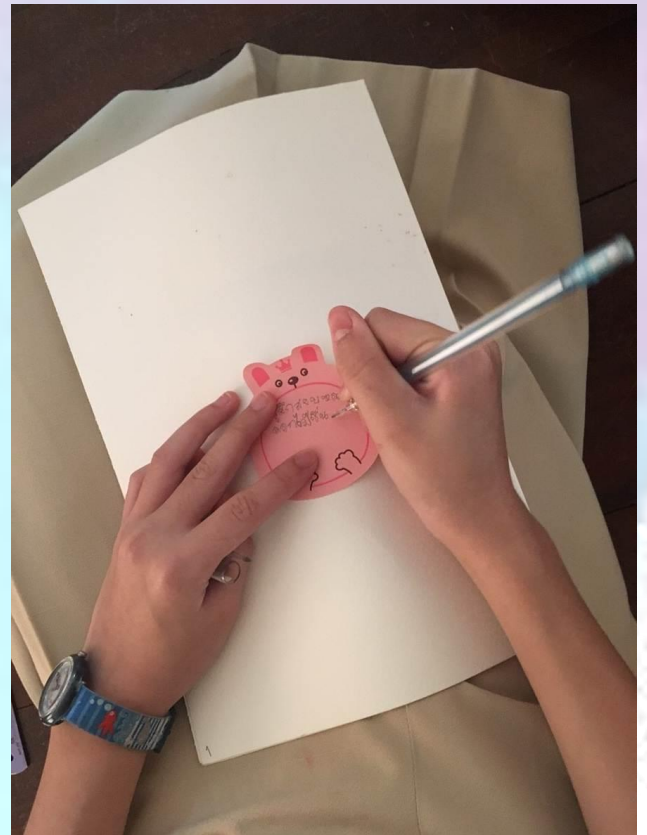
เมื่อนักเรียนเปิดตาสิ่งที่ฉันเห็นอากัปกรณ์
ของนักเรียน คือ ใบหน้าที่ตื่นเต้นเปรียบ
เหมือนเด็กนักเรียนตัวเล็กๆที่พบเจอสิ่งของ
ที่แปลกใหม่ หลังจากที่มีอาการตื่นตาแล้ว
ฉันจึงให้นักเรียนบันทึกถึงความรู้สึกที่
ตนเองสัมผัสครั้งแรกเมื่อเข้าห้องเรียน

การบันทึกส่วนใหญ่ นักเรียนสามารถสะท้อนความรู้สึกได้เกินคาด บางคนเขียนว่า “รู้สึกผ่อนคลาย” บ้างก็ว่า “เหมือนอยู่ในเรือนไทย” “รู้สึกสดชื่น” “สงบ” “เย็นสบาย”

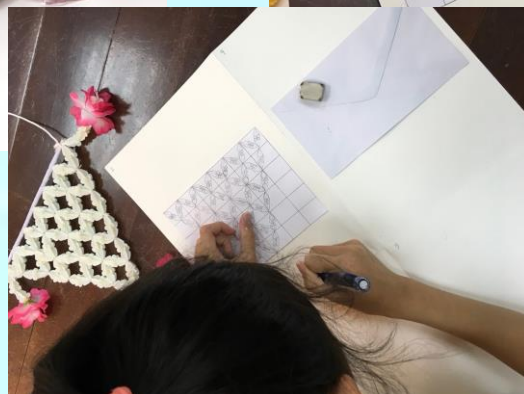
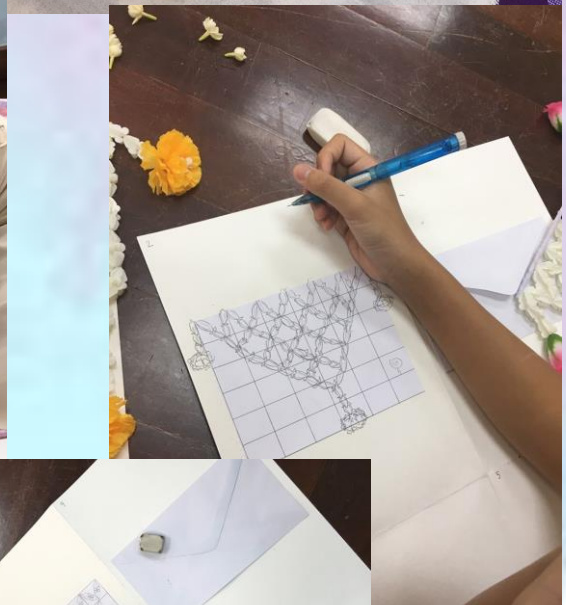

สิ่งที่นักเรียนเขียนสะท้อนนั้นทำให้ฉัน
รู้สึก ดีใจ พอได้กลับย้อนอ่านใบ post it ที่
นักเรียนบันทึกไว้ก็อดที่จะแอบยิ้มไม่ได้

ฉันกลับรู้สึก ดีใจ ที่ประสบความสำเร็จ อย่างน้อยๆสิ่ง
เล็กๆเหล่านี้ที่นักเรียนเขียนไว้ เป็นเหมือนแรงผลักดันที่
อยากทำวิจัยให้สำเร็จ สิ่งนี้ก็คือว่าฉันได้เรียนรู้เนื้อตัวของ
นักเรียนแต่ละคนด้วยเช่นกัน

ในขั้นต่อมา ขั้นสร้างสรรค์ผลงานก็สำคัญเช่นกัน ฉันใช้วิธีการให้นักเรียนคาดเดาวิธีการ ลองผิดลองถูก ถอดรูปแบบตาข่ายหน้าข้างด้วยตนเองโดยไม่คาดหวังว่านักเรียนทุกคนต้องได้ตามแบบ แต่การไม่คาดหวังในครั้งนี้ทำให้ฉันมองเห็นนักเรียนในหลายๆมุม นักเรียนบางคนที่คุณเคยเห็นในภาคเรียนที่ผ่านมาช่างพูด ช่างคุยไม่สนใจ คุยอย่างเดียวแต่ใครจะคิดว่านักเรียนคนนั้นเค้าก็มีมุมบางมุมที่ครูหลายท่านอาจไม่เคยได้เห็น แต่สิ่งที่ฉันเห็นกลับกลายเป็นว่านักเรียนคนนั้นช่วยสอนเพื่อน ช่วยอธิบายขั้นตอนการทำ กลับกลายเป็นว่า เมื่อมีหนึ่งคนสอนเพื่อนก็กลายเป็นนักเรียนหลายคนที่ทำงานเสร็จเรียบร้อยก็มาช่วยเพื่อนที่ยังไม่เข้าใจ การสร้างสรรค์ผลงานของนักเรียนในครั้งนี้กลับทำให้ฉันได้เห็นหลากหลายมุมมองของนักเรียนและได้ฝึกเรียนรู้กันทั้งครู ทั้งนักเรียน

ส่วนในขั้นสุดท้ายของแผนการสอนก็สำคัญไม่แพ้กันก็คือ ขั้นสรุป ฉะนั้นให้นักเรียนประเมินตนเองโดยใช้คำถามที่เข้าใจง่ายและไม่เขียนเยอะ พร้อมกับปรับรูปแบบไม่ให้น่าเบื่อ

ชื่อเล่น.....
 ชั้นห้อง.....
 Week ที่.....

1.เป้าหมายของแผนการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในวันนี้ (ก่อนทำงาน)

ด้านการเรียนรู้ (ฟัง ลงมือทำ เขียน สังเกต แลกเปลี่ยน)คือ.....
 ด้านการทำงาน (การกำกับตนเอง การจัดการเวลา คุณภาพของการทำงานการเริ่มสร้างสรรค์ ควบคุมการใช้วัสดุอุปกรณ์ของตนเอง) คือ.....
 ด้านความรู้(การจัดองค์ประกอบของผลงาน เช่น สี รูปทรง) คือ.....

2.ประเมินการทำงานของตนเอง (เต็ม 4 คะแนน)

- ประเมินการทำงานของตนเอง ความมุ่งมั่นตั้งใจ ความอดทน ให้.....เพราะ.....
- ประเมินคุณภาพของผลงาน ความประณีต ความสวยงาม ให้.....เพราะ.....
- ประเมินการทำชิ้นงานของตนเอง ให้.....เพราะ.....
- ระดับความพึงพอใจในการทำงานในวันนี้ ☆☆☆☆☆

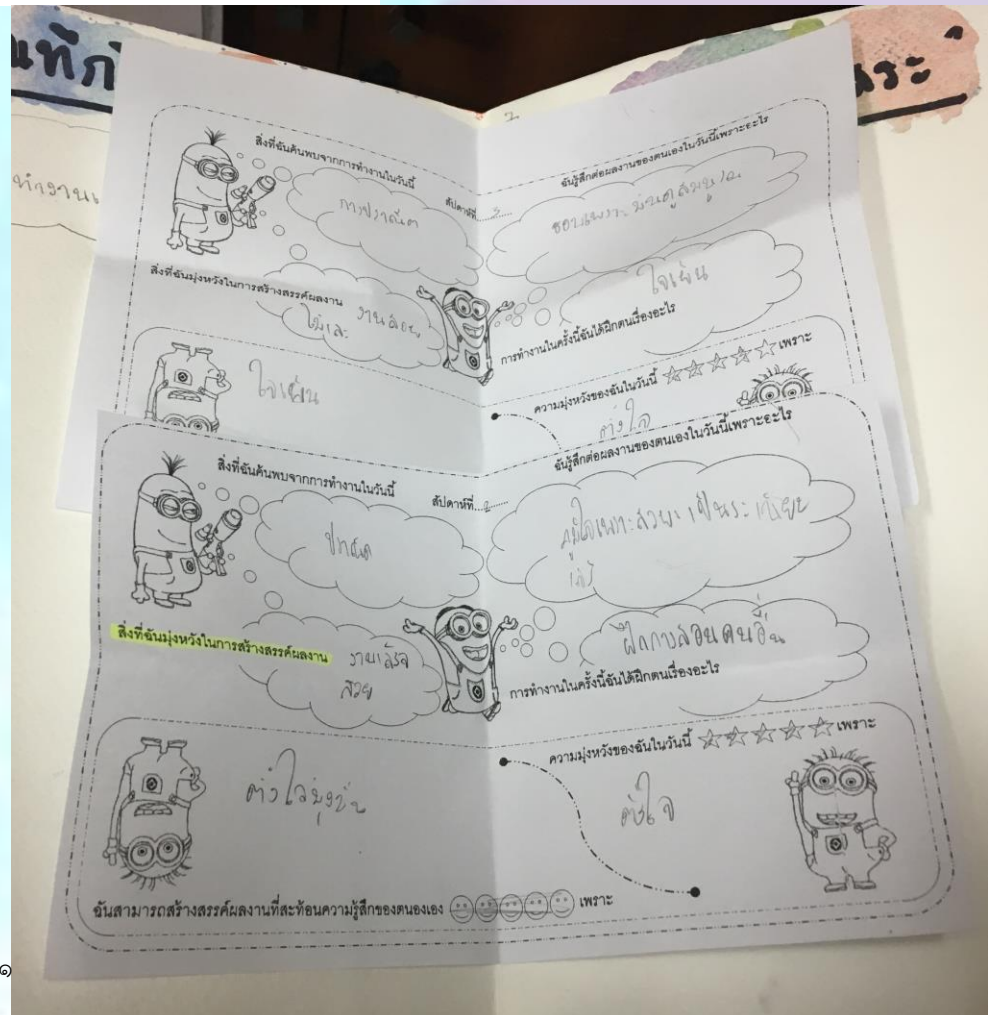
เป้าหมายที่ตนเองทำสำเร็จคือ..... สำเร็จเพราะ.....
 ทำไม่สำเร็จคือ..... ไม่สำเร็จเพราะ.....
 มีเป้าหมายครั้งต่อไป.....

การทำAARรูปแบบเก่าฉันคิดว่า นักเรียนไม่ได้รู้สึกถึงการอยากตอบคำถาม ทีมของเราทำการคาดเดาเหตุผลของนักเรียนที่ไม่ค่อยอยากเขียน อาจจะเป็นเพราะคำถามไม่น่าซักชวนอยากให้ตอบเท่าที่ควร ฉะนั้นจึงอยากปรับรูปแบบAARแบบใหม่

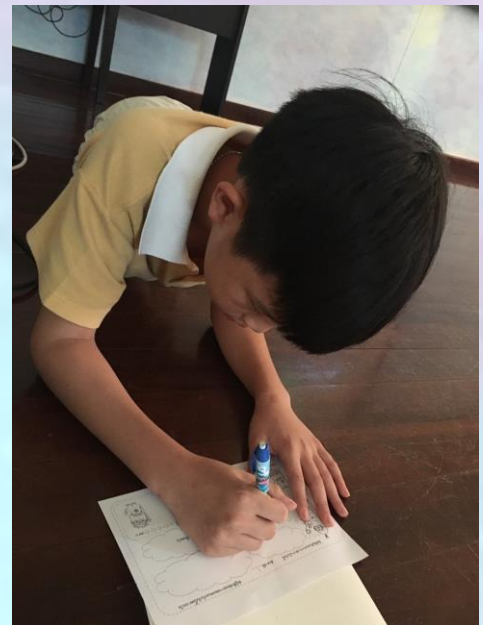
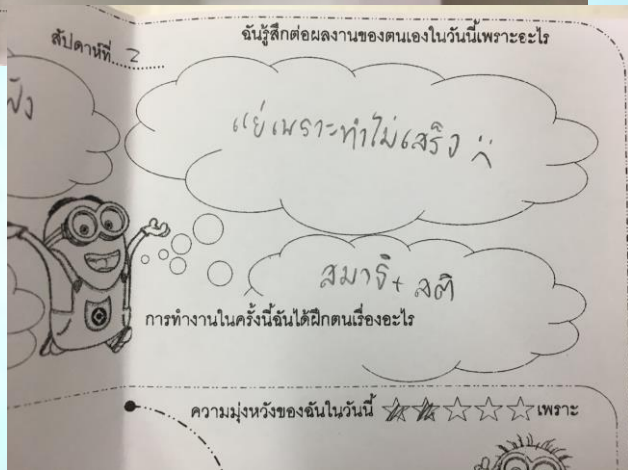
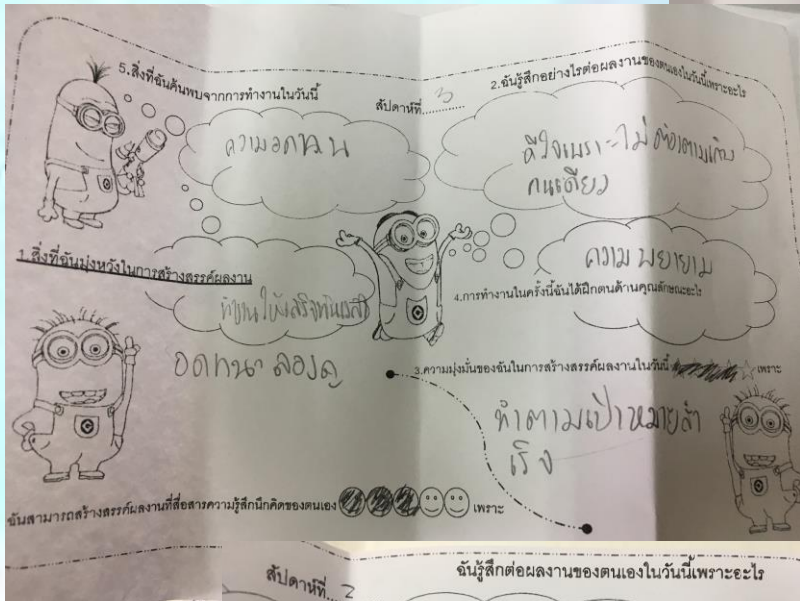
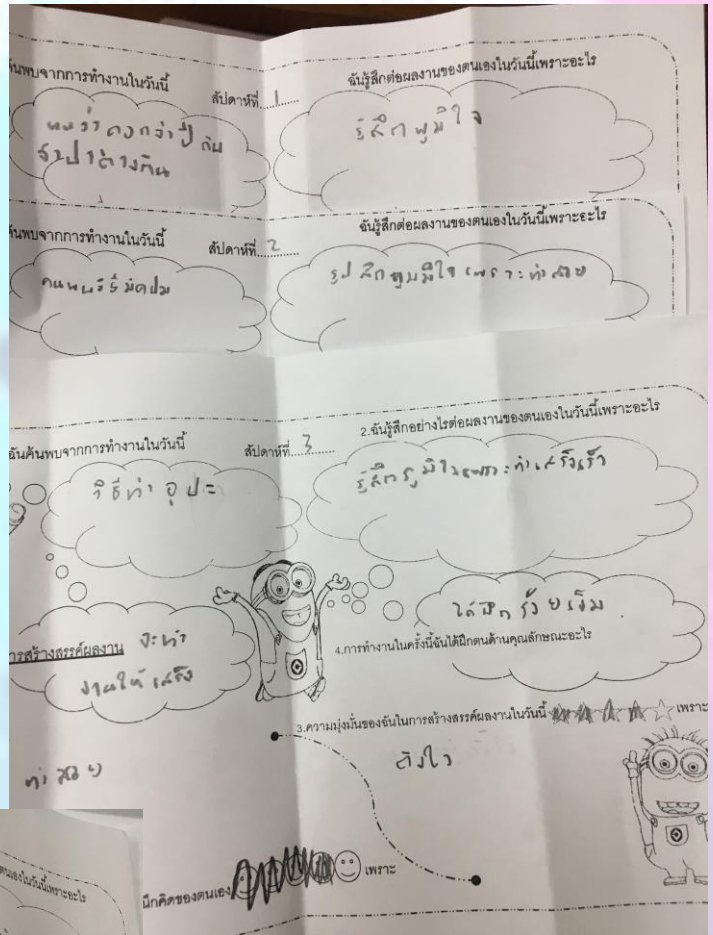
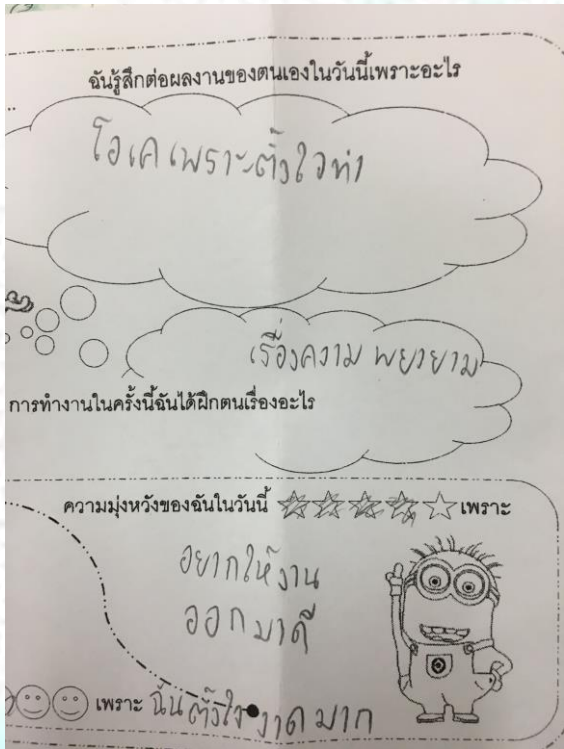
แบบบันทึกAAR ของปีการศึกษา ๖๐

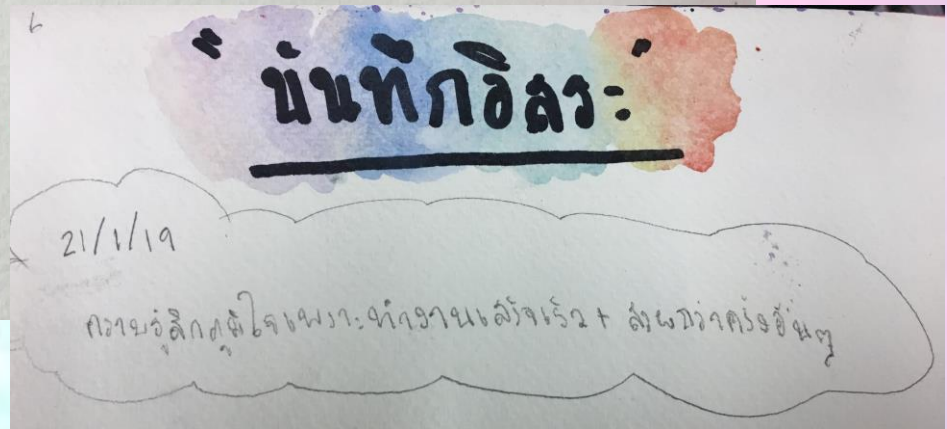
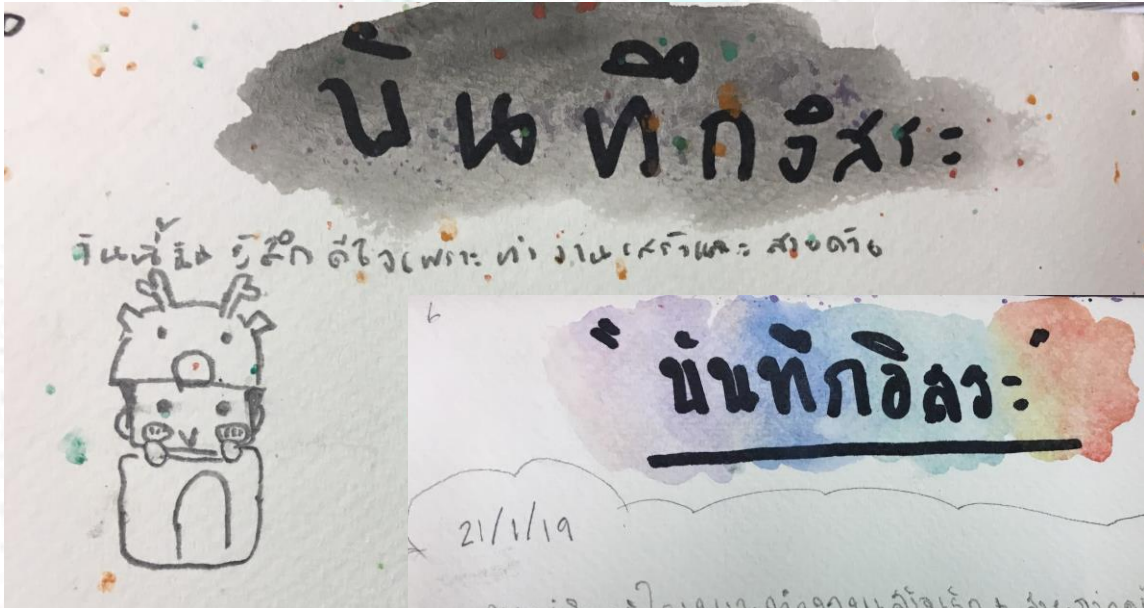
การที่AARถูกปรับด้วยคำถามรูปแบบใหม่ที่นักเรียนอ่านแล้วรู้สึกอยากตอบมากขึ้น

รูปแบบ AAR ใหม่นี้พิสูจน์ให้เห็นว่านักเรียนสามารถเขียนสะท้อนตัวเองได้ดีกว่า AAR รูปแบบเก่าจริงๆ

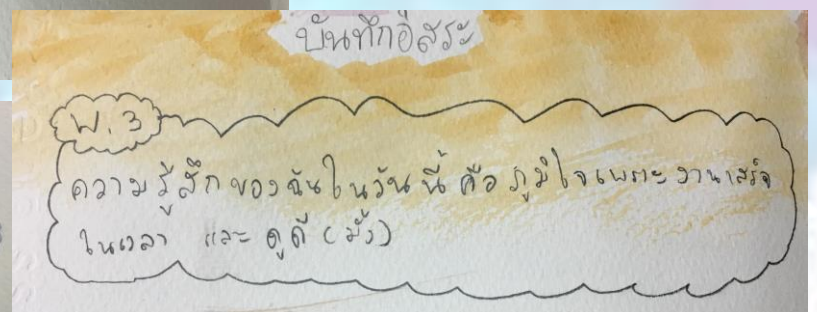
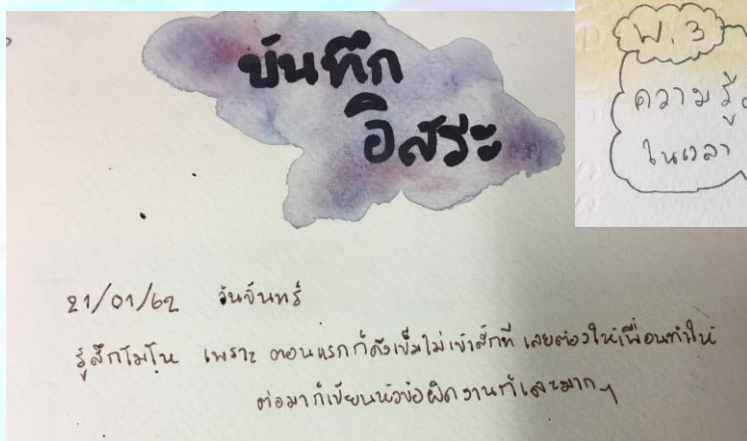
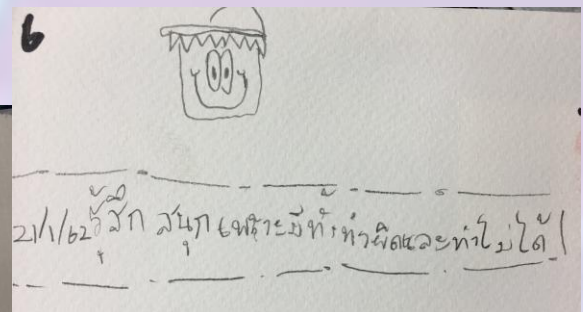
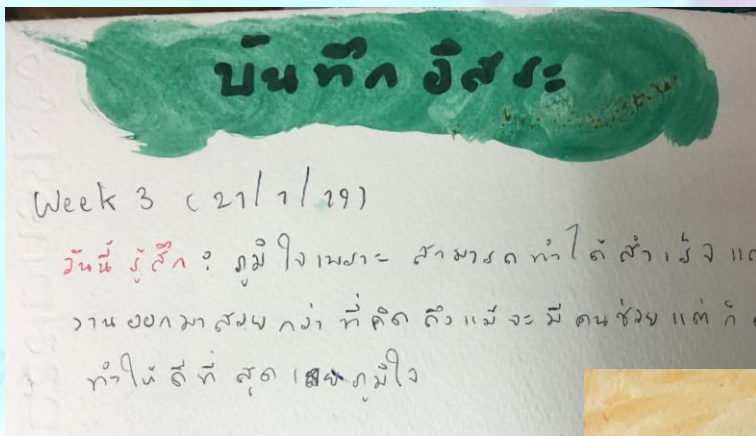

แบบบันทึกAAR ของปีการศึกษา ๒๕๖๑

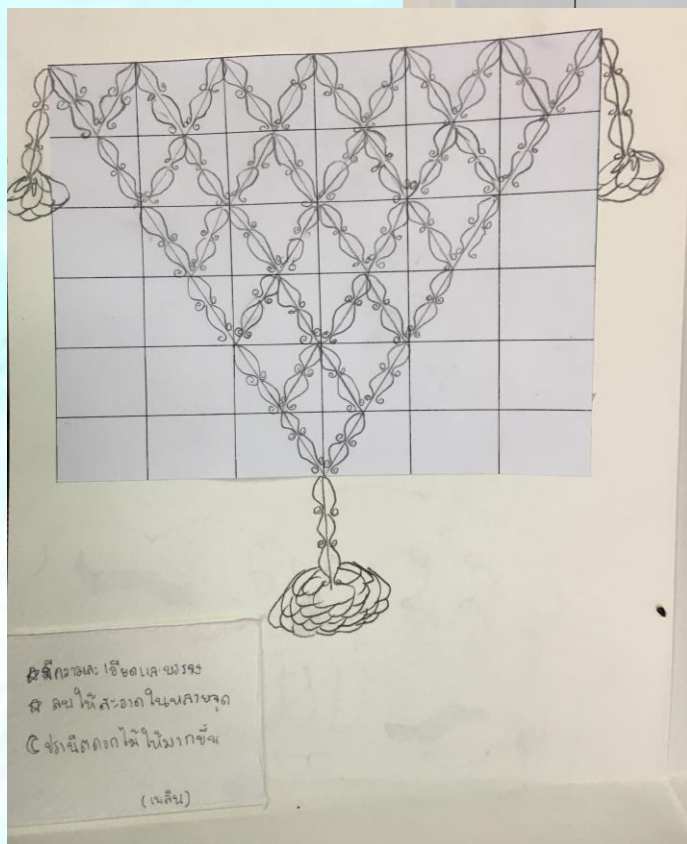
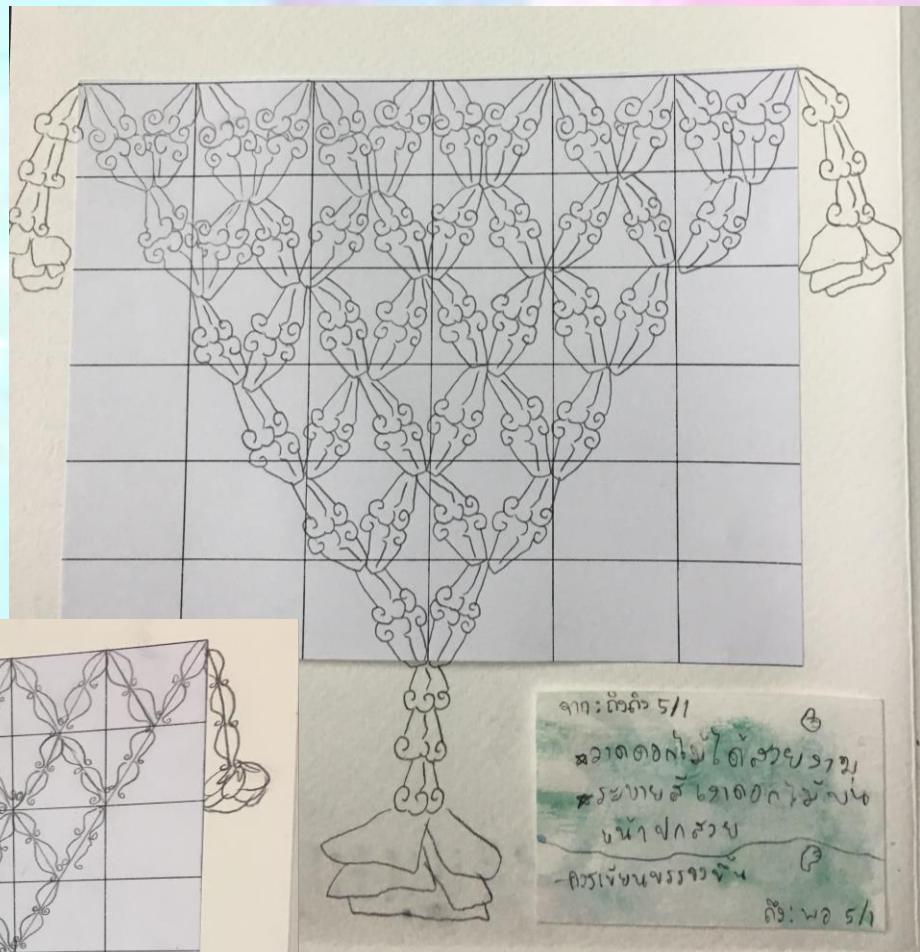

อีกทั้งท้ายสุดก่อนจบกระบวนการเรียนในแต่ละคาบ ฉันจะให้นักเรียนเขียนสะท้อนอารมณ์ ความรู้สึกของการทำงานในครั้งนี้พร้อมบอกเหตุผล

ฉันคิดว่าการทำ AAR รูปการเรียนรู้ของตนเองเท่านั้นยังไม่พอ อีกสิ่งหนึ่งที่เป็นแรงผลักดัน ขับเคลื่อนให้บรรยากาศภายในห้องเรียนและการเรียนรู้ของนักเรียนมีความตื่นไหวด้วยดีนั้น ต้องประกอบด้วย การเขียนให้กำลังใจกันและกัน คือ การเขียน ๒ ดาว ๑ หัวใจ ความหมายของการเขียนรูปแบบนี้ หมายถึงการเขียนชื่นชมเพื่อนและแนะนำสิ่งที่ดีที่อยากจะส่งมอบให้เพื่อนได้ไปปรับปรุงหรือพัฒนาตนเองต่อไป

จาก: ๕/๑
ขอขอบคุณที่ได้สวท
ระบอบสวทได้ออกใบงาน
หน้าปกสวย
ครูเกษมวรรณจง
๕/๑

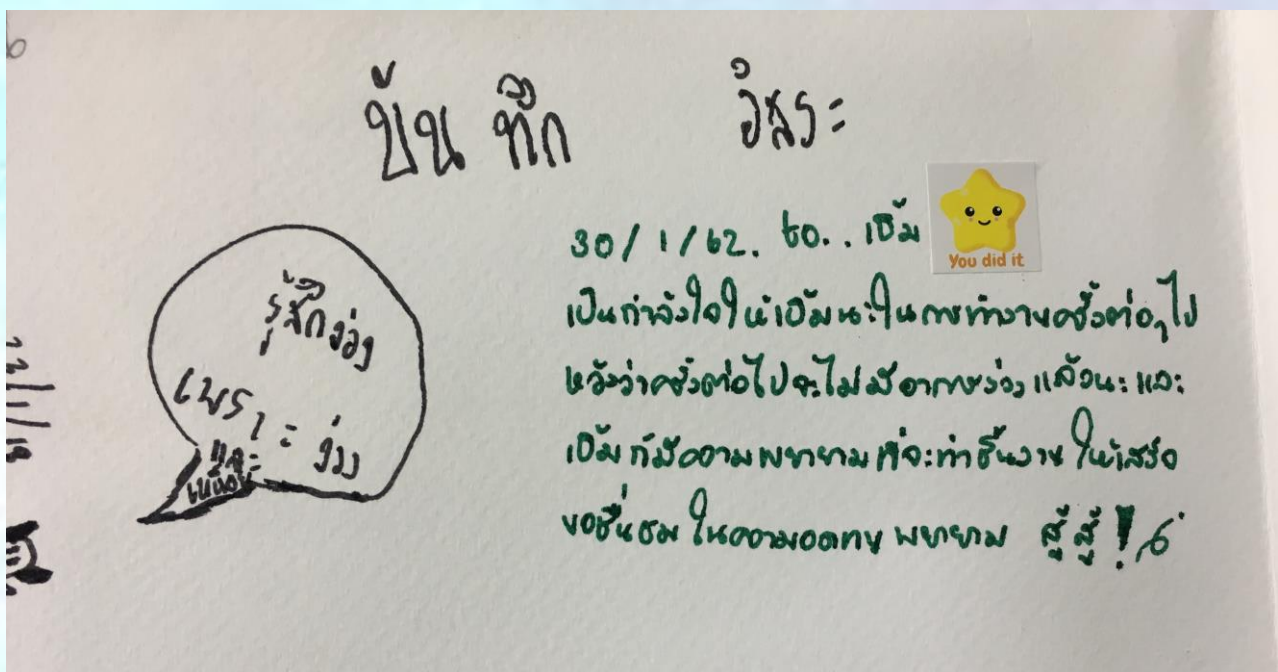
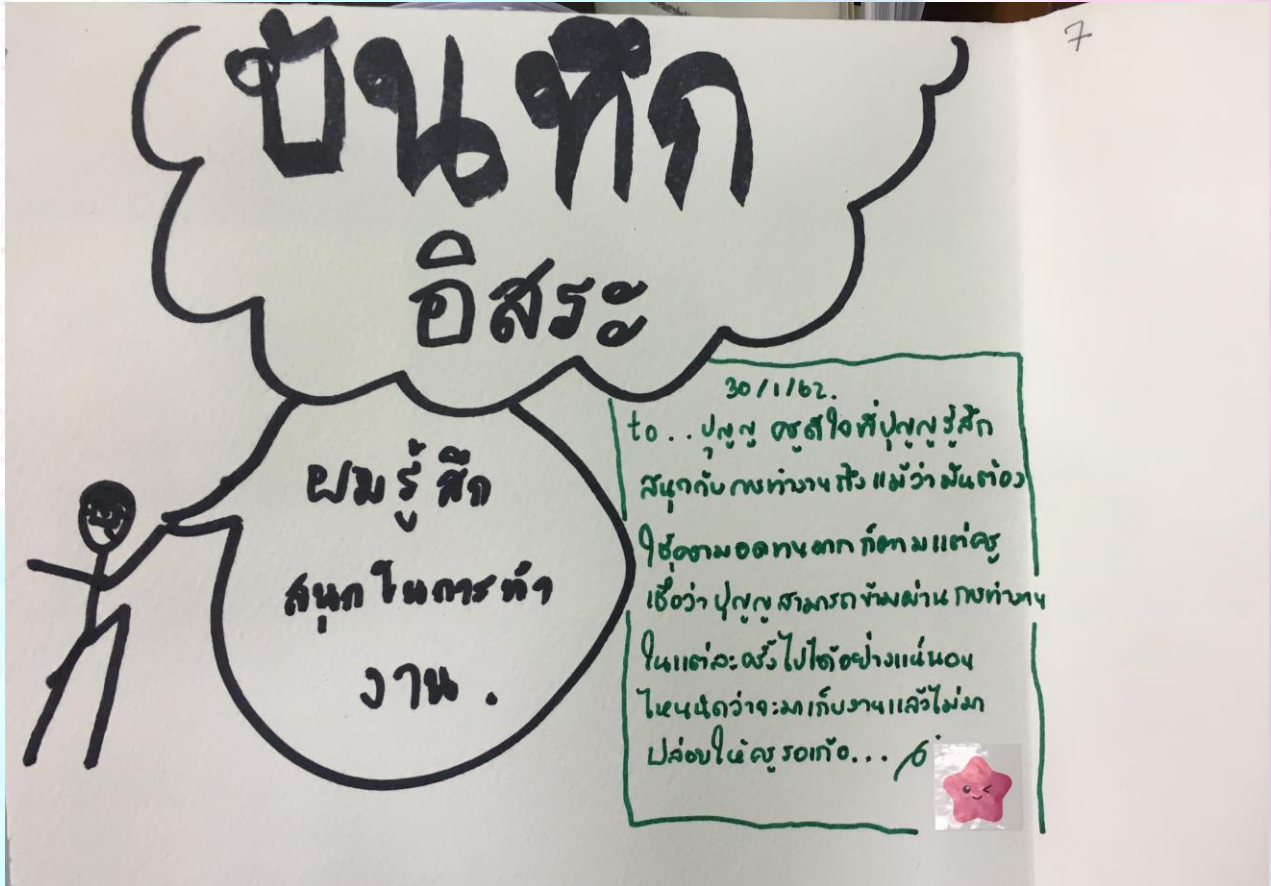
สีที่วาดคือ สีช็อคโกแลต
สี ดิน ให้สีออกในกระดาษ
สีที่ขีดคือให้ ให้ปากชอล์ก
(เนติ)

* วัสดุพิมพ์เลข:
* วัสดุรวม
หน่วย: ตก. ต. ไร่ รวมหนักขึ้น:
PB 29/1/19

ถึงแม่ละ เสร็จ NR = ตาข. แปลว่า แต่ก็มี
เขียนชื่อ = ...
↑
A ระยะเวลาของโครงการนี้รวมทั้งหมด = ๕
๑๐๐ By nani and
By nani

ต้นไร่ ทำไร่ได้ดี
ต้นไร่ ที่ไร่ มีผลมาก ๆ มาก ๆ ไร่ไร่
และ ไร่ไร่ เน้นใช้ และ ผลไม้

เมื่อมีการเขียนสะท้อนตนเอง เขียนสะท้อนเพื่อน บทบาทของผู้สอนก็มีความสำคัญเช่นกัน ฉันจึงเขียนสะท้อนความรู้สึกของฉันให้นักเรียนทุกคนเมื่อจบคาบ

ขอย้อนกลับไปคำถามเดิม “จะเรียนรู้เพื่อทำให้ดีขึ้นกว่าเดิมได้อย่างไร” หลังจากที่เขียนถึงการปรับแผนการสอนมาแล้ว ลำดับถัดมาที่มีความสำคัญไม่แพ้กันก็คือ คูวิชาและตัวของตนเองต้องเปิด เปิด ผัสสะทุกอย่างเหมือนกับนักเรียน เปิดในที่นี้คือ เปิดหมดทุกอย่าง เปิดใจรับฟังคำแนะนำของคูวิชา ทีมแนะแนว เพื่อนำมาcomment กันและกัน นำกลับไปปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น เปิดใจพูดคุยกันไม่ว่าจะในเรื่องงาน เรื่องส่วนตัวเรื่องต่างๆ(สัมพันธ์ภาพที่ตีระหว่งเพื่อนร่วมงาน) เปิดใจรับฟังสิ่งที่นักเรียนเขียนสะท้อน และพร้อมที่จะเผชิญปัญหาที่เกิดขึ้นและแก้ไขให้ได้

สิ่งที่ฉันได้เรียนรู้จากการได้ทำวิจัยชั้นเรียนในครั้งนี้ ฉันรู้สึกว่ายังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร อาจจะเพราะเหตุผลหลายอย่าง เช่น เหตุการณ์ของฝุ่น PM 2.5 นักเรียนปิดห้องเนื่องจากโรคไข้หวัดใหญ่ระบาด ทำให้เวลาที่นักเรียนจะได้สร้างสรรค์ผลงานอย่างเต็มที่นั้นหายไป บุคลิกการสอน ท่าทางใบหน้าของฉันยังคงจะต้องปรับอีก

แต่ฉันคิดว่าการทำ วิจัยชั้นเรียนเปลี่ยนครู ในครั้งนี้เปลี่ยนจริง ทำให้ฉันเห็นและเรียนรู้สิ่งที่เกิดขึ้นมาใหม่อีกหลายอย่างด้วยตัวเอง เช่น ได้เห็นภาพดีๆที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน การช่วยเหลือกันและกัน เป็นภาพที่เห็นแล้วก็อดยิ้มไม่ได้ อีกทั้งยังมีนักเรียนได้เขียนสะท้อนในความดีที่ได้ช่วยเพื่อนในครั้งนี้อีกด้วย ยิ่งทำให้ฉันหัวใจพองโตขึ้นไปอีก นี่หรือที่เค้าเรียกกันว่า อนาคตของชาติ การที่ได้เห็นภาพที่นักเรียนช่วยเหลือกันและกัน ทำให้ฉันมีแรงผลักดัน ตั้งใจว่า จะนำแผนการสอนในภาคเรียนนี้ไปใช้ซ้ำอย่างแน่นอน ที่สำคัญได้รับรู้ในอีกแง่มุมมากมายของนักเรียนที่ผ่านการเขียนความรู้สึกออกมาเพียงไม่กี่บรรทัด ได้รับรู้ถึงจิตใจของนักเรียนหลังจากทำชิ้นงานว่ายังมีบางคนที่เกิดอาการท้อไม่อยากทำเขียนบรรยายความรู้สึกให้ฉันได้อ่าน และฉันเขียนสะท้อนให้กำลังใจ ไม่น่าเชื่อเลยว่า สิ่งที่ฉันเขียนเพียงไม่กี่บรรทัดเท่านั้นจะทำให้นักเรียนในชั้นเรียนของฉันมีกำลังใจมากขึ้น บางคนพยายามกำกับตนเองให้ดีขึ้นตามคำแนะนำ สิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นรายละเอียดเล็กๆแบบนี่ที่เกิดขึ้นได้ในชั้นเรียนของฉัน เป็นสิ่งมหัศจรรย์ใจและแรงผลักดันต่อไป

สุดท้าย คือ กระบวนการทบทวนแผนและปรับแผนการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละห้อง
สถานการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน สิ่งเหล่านี้อาจจะเป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น

ฉันคิดว่ายังคงมีส่วนประกอบอีกหลายสิ่งที่จะทำให้ตนเองได้เรียนรู้ได้ดีขึ้นกว่าเดิม แต่สิ่งที่สำคัญ
ที่สุดของฉันก็คือ “ใจสู้” การเปิดใจรับสิ่งใหม่ๆที่จะเกิดขึ้นกับตนเองในแต่ละปีการศึกษา

